



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Langáška, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **BYTY JESENICE - MLADÍKOV, s. r. o.**, IČO 09393056, sídlem Nákupní 1127, Jesenice, zastoupená JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem, sídlem Klokotská 103, Tábor, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, **za účasti: 1)** město Jesenice, sídlem Budějovická 303, Jesenice, zastoupené Mgr. Martinem Žákem, advokátem, sídlem Šlikova 550/6, Praha 6, **2)** R. J. a **3)** E. J., zastoupeni Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem, sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, **4)** Ing. L. P., **5)** Ing. H. V. H., a **6)** Bc. T. N. T. H., týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. června 2021 č. j. 080936/2021/KUSK, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. dubna 2022 č. j. 59 A 31/2021 - 105,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. dubna 2022 č. j. 59 A 31/2021 - 105 a rozhodnutí žalovaného ze dne 28. června 2021 č. j. 080936/2021/KUSK **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši **27 695 Kč** k rukám jejího zástupce JUDr. Michala Bernarda, Ph.D., advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobkyně podala dne 14. října 2020 žádost o změnu stavby před jejím dokončením. Žádost se týkala záměru „Bytový a komerční komplex Jesenice – Mladíkov VII“, který zahrnoval 9 bytových domů a administrativní budovu. Žalobkyně žádala o změnu využití administrativní budovy na bytový objekt.

[2] Rozhodnutím ze dne 14. prosince 2020 č. j. MěÚJ/14005/2020/Tu Městský úřad Jesenice (dále jen „stavební úřad“) změnu stavby před jejím dokončením povolil.

[3] Proti rozhodnutí stavebního úřadu podali dne 12. dubna 2021 odvolání R. a E. J. [tj. osoby zúčastněné na řízení 2) a 3)]. Dne 3. května 2021 se odvolali též Ing. H. V. H. a Bc. T. N. T. H. [osoby zúčastněné na řízení 5) a 6)] a dne 6. května 2021 tak učinil Ing. L. P. [osoba zúčastněná na řízení 4)]. Osoby zúčastněné na řízení 2) – 6) budou dále v textu označovány též jako „odvolatelé“.

[4] Rozhodnutím označeným v návěti žalovaný zrušil rozhodnutí stavebního úřadu a zastavil řízení o žádosti. Podaná odvolání vyhodnotil jako včasné, neboť odvolatelé, které stavební úřad nepovažoval za účastníky řízení, se s napadeným rozhodnutím seznámili až při nahlížení do spisu na konci března, respektive v dubnu 2021. Odvolatelé, kteří jsou vlastníky pozemků a staveb bezprostředně sousedících se záměrem, měli být účastníky řízení, avšak stavební úřad jim upřel možnost uplatňování jejich práv. Žalovaný též upozornil, že účastníky územního řízení jsou i nepřímí sousedé, jejichž vlastnická nebo jiná věcná práva mohou být záměrem dotčena. Dále konstatoval, že změna využití administrativní budovy na bytový dům vyžaduje změnu územního rozhodnutí. Poukázal na vnitřní rozpor v projektové dokumentaci záměru (technická zpráva vylučovala změnu půdorysu stavby, avšak z výkresů vyplývá změna půdorysu prvního podzemního podlaží). V důsledku toho žalobkyně prováděla stavbu v rozporu s rozhodnutím o změně stavby před jejím dokončením. Popsanou situaci již nelze řešit vrácením věci stavebnímu úřadu, nýbrž pouze v řízení o dodatečném povolení stavby.

[5] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) rozsudkem označeným v návěti. Konstatoval, že žalovaný přezkoumatelně zdůvodnil, proč považoval odvolatele za účastníky řízení, a zároveň se s jeho závěrem ztotožnil. Pro účastenství postačuje samotná možnost dotčení na právech, není třeba důkaz o tom, že k němu dojde či došlo. Tvrzení odvolatelů, jakým způsobem stavba v důsledku povolené změny zasáhne do jejich práv, přitom nelze bez dalšího odmítnout jako hypotetická či vyfabulovaná (krajský soud poukázal zejména na to, že původně stavba nezahrnovala terasy, z nichž lze nahlížet na pozemky odvolatelů, a že u administrativní budovy se nepředpokládalo intenzivní využívání ve večerních hodinách, o víkendech a svátcích, kdy jsou odvolatelé doma; zmínil též otázku parkovacích kapacit v lokalitě). Krajský soud přisvědčil i závěru žalovaného o včasnosti odvolání. Vyloučil, že by se odvolatelé mohli seznámit s rozhodnutím stavebního úřadu na jednání zastupitelstva obce Jesenice ještě před jeho vydáním. Webové stránky žalobkyně, na kterých měla být informace o rozhodnutí stavebního úřadu dostupná, nemohou sloužit jako úřední deska a nahrazovat doručení zákonem předvídaným způsobem. Žalobkyně navíc poukázala pouze na teoretickou možnost, že se z těchto stránek odvolatelé mohli dozvědět o existenci rozhodnutí, nepodložila své tvrzení žádnými důkazy. I kdyby prokázala, že se osoba zúčastněná na řízení 3) dozvěděla o rozhodnutí stavebního úřadu

pokračování

dříve než dne 29. března 2021 při nahlížení do spisu, stále by zbývala další odvolání, jejichž včasnost žalobkyně konkrétně nezpochybňovala [zejména odvolání osob zúčastněných na řízení 4) až 6)]. Krajský soud dále shledal, že žalovaný zatížil odvolací řízení vadou, neboť žalobkyni neumožnil vyjádřit se k podaným odvoláním. Tato vada však neměla vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Žalobkyně totiž nemohla nijak zpochybnit skutečnost, že projektová dokumentace přiložená k žádosti o změnu stavby před jejím dokončením obsahuje vnitřní rozpor. Technická zpráva uvádí, že změnou stavby se nemění její objem, pohledy ani půdorys, avšak porovnání původních a aktuálních výkresů ukazuje rozšíření půdorysu prvního podzemního podlaží, čímž se změna stavby dostává do rozporu s vydaným územním rozhodnutím. Proti tomuto závěru, se kterým se krajský soud ztotožnil, žalobkyně v žalobě nijak nebrojí. Vzhledem k míře nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí tedy nemohl být výsledek odvolacího řízení jiný. Krajský soud připustil spor ohledně otázky, zda žalovaný měl vedle zrušení rozhodnutí stavebního úřadu též zastavit řízení, nemohl se jí však zabývat, neboť žalobní argumentace tímto směrem nemířila.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[6] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítala, že žalovaný měl zdůvodnit, proč považuje odvolatele za účastníky řízení, neboť jde o klíčovou otázku pro posouzení, kdo byl oprávněn podat odvolání. Stěžovatelka odkázala na povinnost žalovaného zjistit všechny rozhodné okolnosti ve prospěch i neprospěch toho, komu má být v řízení uložena povinnost, jíž žalovaný nedostál. Neuvedl, v čem spatřuje zásadní dopady změny stavby, které vylučují změnu stavby bez změny územního rozhodnutí. Vliv bytového domu na okolí bude méně závažný s ohledem na způsob jeho využití a menší počet osob, které jej budou navštěvovat. Krajský soud sice uvedl, že žalovaný měl posoudit povahu změny stavby a v návaznosti na to zvážit, zda nelze vyloučit možnost dotčení práv odvolatelů, a že jeho argumentace v tomto bodě není správná, přesto však nakonec dospěl k závěru, že žalovaný své povinnosti dostál a náležitě svůj závěr odůvodnil. Rozsudek krajského soudu je tak nepřezkoumatelný.

[7] Stěžovatelka znovu zpochybnila i včasnost podaných odvolání a namítla, že krajský soud tuto otázku posoudil nesprávně v rozporu se zákonem. Zopakovala, že již dne 10. prosince 2020 byl obsah rozhodnutí stavebního úřadu projednáván na zastupitelstvu města Jesenice a dne 15. prosince 2020 byly spuštěny webové stránky týkající se záměru, které obsahovaly i informace o rozhodnutí. Dne 25. ledna 2021 se paní Janoušková [osoba zúčastněná na řízení 3)] telefonicky obrátila na vedoucího stavebního úřadu a uváděla, že se z webových stránek stěžovatelky dozvěděla o výstavbě bytového domu, ještě v lednu 2021 se také osobně dostavila na stavební úřad, který jí umožnil nahlédnout do svého rozhodnutí. Pro běh subjektivní lhůty k podání odvolání přitom stačilo pouhé povědomí o existenci rozhodnutí. Z důkazů doložených v žalobě je zřejmé, že manželé Janouškovi [osoby zúčastněné na řízení 2) a 3)] se o rozhodnutí dozvěděli již dříve než 29. března 2021, kdy do spisu nahlédl jejich zástupce. Jejich odvolání proto mělo být zamítnuto jako opožděné.

[8] Stěžovatelka též namítla, že jí žalovaný neumožnil vyjádřit se k podanému odvolání ani k důkazům, které byly podkladem jeho rozhodnutí. Nelze přitom předvídat, že by eventuální vyjádření stěžovatelky nemělo vliv na výsledek řízení. Takto zásadní procesní chybu nelze opomenout. Stěžovatelka má právo vyjádřit se i ve chvíli, kdy je věc zřejmá a míří k předpokládanému výsledku, a žalovaný má povinnost se s jejím vyjádřením vypořádat. I v tomto bodě jsou závěry krajského soudu podle stěžovatelky v rozporu se zákonem.

[9] Žalovaný ani osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítaným porušením procesních práv stěžovatelky v odvolacím řízení.

[12] Podle § 86 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, *správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, zašle stejnopis podaného odvolání všem účastníkům, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat, a vyzve je, aby se k němu v přiměřené lhůtě vyjádřili. Podle okolností dále doplní řízení. Ustanovení tohoto odstavce se nepoužije, bylo-li odvolání podáno opožděně nebo bylo-li nepřípustné.* Jak správně uvedl krajský soud, smyslem tohoto ustanovení je umožnit všem účastníkům řízení seznámit se se všemi podanými odvoláními a vyjádřit se k jejich obsahu. Vedle samotných odvolání jsou potom jejich vyjádření podkladem pro další postup v odvolacím řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. února 2015 č. j. 5 As 59/2013 - 57). Stejný účel sleduje § 36 odst. 2 a 3 správního řádu, který účastníkům řízení zaručuje právo vyjádřit své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v řízení v prvním stupni (a uplatní se i v odvolacím řízení, viz § 93 odst. 1 správního řádu). Soudy přitom dlouhodobě judikují, že rozhodne-li správní orgán, aniž dal účastníkovi řízení možnost vyjádřit se, porušuje jeho právo na spravedlivý proces, zejména právo na projednání věci v jeho přítomnosti a právo vyjádřit se ke všem prováděným důkazům zaručené v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (například nálezy Ústavního soudu ze dne 3. března 2005 sp. zn. II. ÚS 329/04, N 39/36 SbNU, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. prosince 2013 č. j. 6 As 81/2013 - 56).

[13] Ze správního spisu vyplývá, že stavební úřad považoval za účastníky řízení o změně stavby před jejím dokončením pouze město Jesenice [osoba zúčastněná na řízení 1)] a společnost AMADET Jesenice II. s. r. o. Jelikož se tito účastníci (jmenovaní v oznámení o zahájení řízení i v rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením) ihned po vydání rozhodnutí vzdali práva na odvolání, mohla stěžovatelka považovat rozhodnutí stavebního úřadu, kterým vyhověl její žádosti, za pravomocné (bez ohledu na to, zda věděla o opomenutých účastnících).

[14] Žalovaný později toto rozhodnutí zrušil a navíc řízení o změně stavby před dokončením rovnou sám zastavil (§ 90 odst. 1 písm. a) správního řádu]. Vycházel

pokračování

jednak z podaných odvolání opomenutých účastníků a dále z rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 12. května 2021 č. j. MěÚJ/06291/2021/Tu ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 28. června 2021 č. j. 080935/2021/KUSK, jimiž bylo stěžovatelce nařízeno zastavit veškeré stavební práce na záměru, respektive z vlastního zjištění, že stěžovatelka provádí stavbu v rozporu s výrokem rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením (v důsledku rozporu v projektové dokumentaci, viz zejména výše souhrn rozhodnutí žalovaného a rozsudku krajského soudu). Nejen, že se stěžovatelka s těmito podklady v odvolacím řízení neseznámila. Do chvíle, kdy jí bylo doručeno rozhodnutí žalovaného, ani nevěděla, že je odvolací řízení vůbec vedeno, a neměla tak vůbec možnost podle § 36 odst. 2 správního řádu vyjádřit v řízení své stanovisko, ač na to měla právo. Rozhodnutí žalovaného tak nelze označit jinak než jako překvapivé, a to je ten nejmírnější výraz, který lze na danou situaci použít.

[15] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stavební úřad stěžovatelku nevyzýval, aby se k odvoláním vyjádřila, proto, že je považoval za nepřipustná (viz výše citovaný § 86 odst. 2 správního řádu *in fine*). Jelikož však žalovaný připustnost odvolání posoudil odlišně, bylo jeho povinností zajistit stěžovatelce plné uplatnění jejích procesních práv (§ 4 odst. 4 správního řádu), tedy zaslat jí odvolání osob zúčastněných na řízení 2) – 6) a umožnit jí, aby se k nim vyjádřila (výše citovaný § 36 odst. 2 ve spojení s § 93 odst. 1 správního řádu).

[16] Na základě uvedeného nelze učinit jiný závěr než ten, že v odvolacím řízení byla hrubě porušena procesní práva stěžovatelky, která před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí vůbec neměla možnost seznámit se s podanými odvoláními a vyjádřit v řízení své stanovisko (§ 36 odst. 2 správního řádu). Nebyla jí pak ani dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí žalovaného a vyjádřit se k nim (§ 36 odst. 3 správního řádu). I krajský soud charakterizoval porušení procesních práv žalobkyně jako velmi citelné, nicméně s překvapivou lehkostí je přešel s tím, že rozhodnutí žalovaného je jinak zákonné a nemohlo být jiné. Na rozdíl od krajského soudu přitom Nejvyšší správní soud považuje tuto vadu za natolik závažnou, že z povahy věci mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Porušení práva účastníka správního řízení vyjádřit se, natož se vůbec dozvědět o tom, že se nějaké řízení vede, nelze omlouvat procesní ekonomií. Toto právo nestojí na předpokladu správního orgánu, zda jednotlivá vyjádření účastníků budou způsobitá vyvrátit dosavadní zjištění, či nikoliv (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. listopadu 2006 č. j. 5 As 29/2006 - 85, č. 1097/2007 Sb. NSS). Krajský soud tedy neměl předjímat, zda stěžovatelka svým vyjádřením mohla, či nemohla zvrátit rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení.

[17] Popsané výtky již jen podtrhuje skutečnost, že žalovaný přiznal odvolatelům postavení účastníků řízení pouze se zdůvodněním, že uvedli konkrétní skutečnosti, zakládající jejich postavení jako účastníků řízení – tyto skutečnosti však ani stručně nezmínil, pouze obecně uvedl, že odvolatelé jsou vlastníky pozemků a staveb bezprostředně sousedících se záměrem (což neodpovídá skutečnosti), a zároveň stavebnímu úřadu připomněl, že účastníky územního řízení nejsou jen vlastníci nemovitostí, které se záměrem sousedí přímo, ale „je nutné zhodnotit i osoby v nepřímém sousedství, jejichž vlastnická nebo věcná práva mohla být záměrem přímo dotčena“. Z těchto úvah však není zřejmé, v jakém postavení vlastně odvolatelé byli a jaká jejich práva mohla být záměrem

přímo dotčena. Z § 118 odst. 3 stavebního zákona vyplývá, že účastníky řízení o změně stavby před jejím dokončením jsou účastníci stavebního řízení, jejichž práv se změna přímo dotýká. Při vymezení okruhu účastníků je tedy třeba vycházet z § 109 stavebního zákona, podle něhož je účastníkem stavebního řízení mimo jiné *e) vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno*, popřípadě z § 94k stavebního zákona, vyžaduje-li změna stavby před dokončením změnu územního rozhodnutí a bude-li o ní rozhodováno ve společném územním a stavebním řízení (§ 118 odst. 2 stavebního zákona); v takovém případě by účastníkem řízení byla též *e) osoba, jejíž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným povolením přímo dotčeno* [v žádném případě se však neuplatní § 85 stavebního zákona upravující účastenství v územním řízení, který citoval žalovaný i krajský soud. Toto pochybení je však pouze formální, neboť § 85 odst. 2 písm. b) odpovídá § 94k písm. e) stavebního zákona]. Pro projednávaný případ je klíčová především otázka přímého dotčení na právech (to, že pro vznik postavení účastníka řízení nemusí být osoba vlastníkem bezprostředně sousedícího, tzv. „mezujícího“ pozemku, snad není třeba zvlášť zdůrazňovat, viz nálezy Ústavního soudu ze dne 22. března 2000 sp. zn. Pl. ÚS 19/99, N 43/17 SbNU 303, vyhlášený pod č. 96/2000 Sb.). Rozdíly v citovaných ustanoveních (především otázka dotčení *prováděnou stavbou* na jedné straně a *společným povolením* na straně druhé) nejsou v tomto případě podstatné.

[18] Účastníkem řízení o změně stavby před jejím dokončením je tedy (zjednodušeně řečeno) vlastník sousedního pozemku nebo stavby, jehož práv se požadovaná změna přímo dotýká. Z toho vyplývá nutnost zhodnotit dopady změny stavby do práv každého potenciálního účastníka na základě individuálních okolností (srov. posledně citovaný nálezy), přičemž stačí pouhá možnost dotčení na právech (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. července 2013 č. j. 7 As 17/2013 - 25, č. 2932/2013 Sb. NSS, který se sice týká účastenství v územním řízení, jeho závěry jsou však přiměřeně aplikovatelné i zde). To však žalovaný neučinil, odůvodnění jeho rozhodnutí je tvořeno pouhým odkazem na námítky odvolatelů a obecnými východisky bez jakéhokoli vysvětlení, v jakém směru a intenzitě mohou být změnou stavby dotčena práva jednotlivých odvolatelů. Neměl sice proti jejich účastenství námitku, kterou by musel vypořádat, nelze však přehlédnout, že tomu tak bylo především proto, že v řízení nebyl oponent, který by takovou námitku mohl vznést (stěžovatelka o odvoláních nevěděla). Teprve krajský soud doplnil jeho úvahy o souhrn tvrzení, jimiž odvolatelé dokládali své postavení účastníků řízení. Správní soudy však zásadně nemohou nahrazovat chybějící odůvodnění správních rozhodnutí (například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. listopadu 2011 č. j. 1 As 93/2011 - 79 a ze dne 16. července 2020 č. j. 2 Azs 230/2019 - 60). Pokud by šlo o jedinou, izolovanou vadu, jež neměla vliv na zákonnost rozhodnutí, bylo by možné nad ní pomyslně přivřít oko, nikoli však v tomto případě, kdy žalovaný stěžovatelku o odvolacím řízení neinformoval, s podanými odvoláními ji vůbec neseznámil, a přesto na ně ve svém rozhodnutí opakovaně odkazoval.

[19] Pro popsání vady nepovažoval Nejvyšší správní soud za vhodné, aby se nyní zabýval dalšími stěžovatelčinými námitkami. Stěžovatelka totiž měla dostat prostor uplatnit je nejprve v odvolacím řízení. Teprve poté, co se žalovaný ve svém novém

pokračování

rozhodnutí vypořádá se všemi relevantními argumenty stěžovatelky, přijde čas, aby jeho úvahy přezkoumaly správní soudy.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud tedy na rozdíl od krajského soudu přisvědčil stěžovateli, že žalovaný zatížil odvolací řízení závažnou vadou, která mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, neboť stěžovatele zcela upřel právo seznámit se s podanými odvoláními (či se alespoň dozvědět o jejich existenci) a dalšími podklady, jakož i právo vyjádřit se k nim, a to za situace, kdy svým rozhodnutím správní řízení k její tíži zastavil. Kasační stížnost je tedy důvodná, a proto Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu [§ 110 odst. 1 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)] i jemu předcházející rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.].

[21] V souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodl Nejvyšší správní soud o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti i o žalobě. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., který se v řízení před Nejvyšším správním soudem uplatní na základě § 120 s. ř. s., *má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*

[22] Procesně úspěšná žalobkyně zaplatila soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích], za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč (položka 20 přílohy k zákonu o soudních poplatcích) a za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč (položka 19 přílohy k zákonu o soudních poplatcích).

[23] Žalobkyně byla v řízení před krajským soudem i před Nejvyšším správním soudem zastoupena advokátem, který za ni v řízení před krajským soudem učinil celkem tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to převzetí a přípravu právního zastoupení [písm. a)] a seps a podání žaloby a repliky k vyjádření žalovaného [písm. d)]. Zástupce žalobkyně v řízení před krajským soudem dále učinil jeden úkon podle § 11 odst. 2 advokátního tarifu – žádost o přednostní projednání věci [svou povahou je nejbližší návrhu na předběžné opatření podle písm. a)]. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce žalobkyně jeden úkon právní služby, a sice seps a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Celkem tedy zástupce žalobkyně učinil čtyři úkony právní služby, za něž mu za každý náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. b) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], a jeden úkon, za který mu náleží odměna v poloviční výši, tj. 1 550 Kč. Za každý úkon zástupci žalobkyně dále náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Nejvyšší správní soud ověřil, že zástupce žalobkyně je společníkem advokátní kanceláře, jež je plátkyní daně z přidané hodnoty [§ 137 odst. 3 písm. b) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád], přiznaná odměna a náhrada hotových výdajů

se mu proto zvyšuje o 21 % čítajících výši této daně na konečných 18 695 Kč (po zaokrouhlení na celé koruny).

[24] Celková výše náhrady nákladů řízení žalobkyně, zahrnující zaplacené soudní poplatky a odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů zástupce, tedy činí 27 695 Kč. K jejímu uhrazení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

[25] Žalovaný neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

[26] Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudy neuložily žádnou povinnost, v souvislosti s níž by jim vznikly náklady, a nejsou zde ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2022

JUDr. Tomáš Langášek LL.M.
předseda senátu